

достатньої кількості правників, які б володіли знаннями у сфері медичного права та змогли б надати фахову правову допомогу, актуалізують необхідність подальшої імплементації медичного права, як навчальної дисципліни, у навчальні програми вищих навчальних закладів.

Медичне право, серед багатьох своїх інших функцій, виконує також і превентивну функцію, адже медичний працівник, який володіє достатнім рівнем знань у сфері медичного права зможе не тільки належно виконувати свої професійні обов'язки, але й уміло захищати свої права. Це безумовно сприятиме покращанню процесу надання медичної допомоги громадянам так і збереження балансу взаємин: лікар-пацієнт.

Тому ми вважаємо, що викладання медичного права в вищих навчальних закладах України на до дипломному та післядипломному рівнях навчання є дуже важливим і актуальним.

Сливка В.П., Сливка О.Я.

Необхідність нових орієнтирів для лікарів в освіті і в суспільстві

По формальних показниках – по проценту молоді, яка одержує вищу освіту, українці – одна із самих освічених націй.

Чому ж українці, які так славляться своєю працездатністю, хворіють частіше, живуть гірше других народів, в яких гірші кліматичні умови.

Розглянемо наскільки успішною є підготовка спеціалістів в медичних вузах. Перша проблема полягає в тому, що процес навчання спрямований на те, щоб студент формально оволодів певною сумою знань. В навчанні діє своєрідна адміністративно-командна система, в основі якої лежить оцінювання кількісних характеристик формально засвоєних результатів навчального процесу. І чим більше студент завантажений будь-якими знаннями і більше їх зможе відтворити при контролі, часто механічно, тим більш успішним вважається навчальний процес. При цьому з поля зору випадає самодостатнє формування особистості. Зв'язок між засвоєними знаннями і творчим розвитком спеціаліста є недостатній. В підсумку після закінчення вузу одержуємо формально навченого лікаря, носія певної суми знань, але недостатньо здібного проявити в своїй діяльності всі потенційні можливості.

Друга проблема, яка пов'язана з першою, полягає в тому, що система навчання в медичному вузі надає перевагу лише оволодінню студентами знань, а не діяльному використанню цих знань. Оволодіння знаннями частіше закінчується їх розумінням, а не вмінням широко використовувати в практичній діяльності. Знання окремо і його носій окремо.

Проблемою є те, що навчання в медичному вузі недостатньо вчить вчитися. Направлення на валовий підхід, на максимально конкретні і часто другорядні знання, воно не формує бажання вчитись і пізнавати нове. Як результат, наприклад, перебування в системі підвищення кваліфікації перетворюється в додаткову відпустку, а не на вдосконалення професії. При використанні в навчанні теперішніх технологій спрацьовує не стимул інтересу

до спеціальності, а інші фактори: запам'ятовування різноманітної інформації, пошук емоційних факторів і інше.

До цього часу в вузах, в тому числі і медичних, існує нерозумне обмеження і самообмеження свободи, взаємостосунків між студентом і викладачем.

Навчання і виховання має бути максимально наближеним до конкретного студента, до його суті, здібностей і життєвих планів. Світ вступив в інноваційний тип прогресу. Медицині, як і іншим областям суспільства, необхідні спеціалісти, здібні сприймати зміни, створювати зміни, жити в середовищі, яке постійно змінюється, - нові знання, нові ідеї, нові технології, нове життя.

При цьому лікар повинен бути розвинутою самодостатньою особистістю, самостійним і відповідальним суб'єктом теперішнього інформаційно-комунікативного середовища.

Останнім часом прийнятий новий Закон України "Про вищу освіту". І для того, щоб реформування освіти було успішним, суспільство повинне визначитись, якого саме спеціаліста повинна готувати освіта.

Слюсар О.А., Гордзієвська Н.А., Ющенко Т.І.

Роль та значення практик з технології ліків в професійній підготовці провізорів

На сучасному етапі реформування освіти в Україні, наближення її до європейських стандартів актуалізується проблема вдосконалення змісту підготовки фахівців у системі вищої професійної освіти. Не є виключенням і фармацевтична освіта, яка за своїм призначенням покликана здійснювати підготовку сучасного, висококваліфікованого, ринково-зорієнтованого працівника медичної галузі, спроможного забезпечувати надання належних медичних і фармацевтичних послуг, підвищувати якість охорони здоров'я загалом.

Динаміка ринку праці, обумовлена сучасними трансформаційними процесами в економіці, вплинула на специфіку вимог, що висуваються до висококваліфікованих фармацевтичних фахівців. Працедавці акцентують на здібності провізорів і фармацевтів до практичного рішення завдань, що виникають у процесі професійної діяльності.

Якість практики залежить від чіткої організації та взаємодії різних структурних підрозділів університету: ректорату, деканату, кафедри, відділу практики, навчальної частини, науково-методичної лабораторії з питань фармацевтичної освіти, планово-фінансового відділу, бажання та правильного підходу до питань практики з боку студентів, сприятливого ставлення баз практики. Загальну організацію практик та контроль за їх проведенням здійснює відділ виробничої практики.

Основним структурним підрозділом, що відповідає за якість практики та її методичне забезпечення є кафедра. Керівниками практики від університету є досвідчені викладачі кафедр, які безпосередньо брали участь у навчальному процесі за дисципліною, з якої проводиться практика. На навчальній практиці